

folkeafstemninger, eller i det omfang, at der ikke vil være et flertal for, så er det jo ikke løst.

Den anden forudsætning er i forhold til, om EU selv er klar til at rumme 25 lande. Her er der et større problem – det har vi også sagt under tidligere debatter om udvidelsen – nemlig det problem, at man kan gå to veje, når man skal rumme så mange lande. Enten kan man anerkende, at et løsere samarbejde er en nødvendighed, at opbygningen af et fleksibelt europæisk samarbejde er en nødvendighed for et mangfoldighedernes Europa, eller hvad man vil kalde det, men ikke desto mindre et Europa, hvor man i højere grad tillader de enkelte lande at bevare deres suverænitet. Det er en nødvendighed, for at den vej kan blive en succes.

Den anden vej er en mere ufarbar vej. Det er ikke en vej, vi ønsker, men det er ikke desto mindre den vej, man har valgt at gå i forbindelse med konventarbejdet frem mod en egentlig forfatning, nemlig at man siger: Når vi bliver flere, så bliver det sværere at træffe beslutninger, og da vi vil træffe beslutninger om stadig flere emner, så bliver vi nødt til i højere grad at centralisere beslutningsprocessen og vedtage det hele med flertalsafgørelse. Vi kan stemme genstridige medlemslande ned.

Det er desværre den vej, man har valgt at gå, også i den fornyede diskussion om kommissærerne, hvor mange der er, om hvert land kan have en kommissær osv. Og det er ikke en rigtig vej at gå, det er en vej, der suger suverænitet væk fra landene i et stadigt stigende omfang, og nu altså også med et tegn på, at der kommer en egentlig forfatningstraktat.

Den tredje forudsætning er også problematisk. Det er så, hvis vi kigger mere direkte på Danmark og vores forhold. Det er jo i første omgang de danske borgeres interesser, vi er placeret herinde for at varetage. Vi har flere gange gjort det klart, at vi ser en trussel i, at man her fra dansk side i forbindelse med udvidelsen med muligheden opererer for fri bevægelighed af arbejdskraft fra de nye medlemslande til Danmark fra dag ét, det vil sige fra 1. maj 2004, i forhold til, at en del af de her lande rent faktisk i arbejdseffektivitet og på økonomisk niveau er meget langt bagud, desværre.

Vi håber selvfølgelig, at de hurtigt kan komme mere med og komme op på et højere niveau, men ikke desto mindre er der lang vej at gå for en del af landene. Og det giver selvfølgelig en øget risiko for, at der er borgere i de lande, der vil få en naturlig tanke om, at de kunne komme

til eksempelvis Danmark og finde arbejde og dermed trække nogle danskere væk fra arbejdspladserne.

Vi diskuterer jo også de sociale konsekvenser, det kan have for vores sociale system, hvor regeringen nu er kommet med den længe ventede rapport, som vi vel fik for en uge eller to uger siden, og som jo gør det klart, at der er en lang række af vores velfærdsordninger, som kan blive truet, hvis der kommer en hel del og vil gøre brug af dem.

Derfor har vi også sagt, vi, der i Europaudvalget diskutererede processen frem mod 4. juni – hvorvidt man kunne nå at færdiggøre det her lovforslag, der nu er fremlagt, på så kort tid – at vi ikke havde noget som helst, og det vil jeg gerne gentage her, ønske om at trænerne denne her sag for at få tiden til at gå.

Men der var én forudsætning, som vi mente skulle på plads, inden Folketinget kunne færdigbehandle det her, nemlig den forudsætning, at man havde klarhed over, hvilke regler der kom til at gælde for arbejdskraftens fri bevægelighed. Så var det jo ikke sikkert, at vi ville være enige i det regelsæt, men at der var en klarhed over, hvad der kom til at gælde.

Jeg fik forståelsen af – det håber jeg også ordførerne kan bekræfte her i dag – at der var en meget bred opbakning bag det synspunkt, at det bør man have, og at man derfor sideløbende med arbejdet med det her lovforslag også skal diskutere arbejdskraftens fri bevægelighed og de regler, der er ved det.

Det er jo også derfor, vi så har bedt om at få behandlet vores beslutningsforslag B 56, der handler om en overgangsordning for Danmark ved EU's udvidelse mod øst i forhold til arbejdskraftens fri bevægelighed sideløbende med lovforslag nr. L 222 om udvidelsen, som vi behandler her, fra regeringen.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg hæftede mig ved en enkelt vending, som hr. Kristian Thulesen Dahl anvendte, nemlig vendingen at vi nu skal have en egentlig forfatningstraktat. Jeg forstod på hr. Kristian Thulesen Dahl, at det mener Dansk Folkeparti er problematisk.

Kl. 18.00

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Hvad lægger hr. Kristian Thulesen Dahl i betegnelsen en egentlig forfatningstrak-